

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2016 roku powód Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. M. kwoty 121,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż strony zawarły umowę kupna – sprzedaży drewna, której warunków pozwany T. M. nie dotrzymał, albowiem nie odebrał zamówionego towaru, w związku z czym naliczona została kara umowna będąca przedmiotem niniejszego postępowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 194/16 Sąd Rejonowy w Siedlcach uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany T. M. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając brak podstaw do żądania kary umownej tak w zakresie zasady, jak i wysokości oraz niewykazanie tych okoliczności, stosownie do treści art. 6 k.c.

Postanowieniem z dnia 08 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako właściwemu miejscowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2015 roku Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. zawarł z T. M. umowę sprzedaży numer (...), której przedmiotem była sprzedaż drewna w grupach handlowo-gatunkowych, sortymentach, ilościach i cenach określonych w załączniku numer 1 do umowy, o całkowitej ilości 21 m³ oraz o łącznej wartości 2 562 złotych netto. T. M. zobowiązał się powyższe drewno odebrać w terminie zgodnym z harmonogramem.

Zgodnie z § 4 umowy, nieodebranie przygotowanego do wydania drewna przez kupującego albo nieprzygotowanie drewna do wydania przez sprzedawcę stanowiło niewykonanie zobowiązania z tej umowy. Maksymalna wysokość kary umownej wyliczona w przypadku braku realizacji umowy wynosiła 121,70 złotych i była wyliczona według wzoru: kara umowna = 0,95 x łączna wartość umowy x 0,05. Naliczenie kary umownej nastąpić miało po zakończeniu okresu obowiązywania umowy. Strona zobowiązana do zapłacenia kary umownej zaś miała ją zapłacić stronie uprawnionej w ciągu dwóch tygodni od otrzymania pisemnego wezwania do zapłaty.

W dniu 31 grudnia 2015 roku Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. wystawił T. M. notę księgową numer (...) na kwotę 121,70 złotych tytułem kary umownej za nieodebrane drewno w ilości 21 m³, na podstawie umowy sprzedaży numer (...).

Nota księgowa odebrana została przez T. M. w dniu 12 stycznia 2016 roku.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 stycznia 2016 roku” Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. wezwał T. M. do uregulowania w terminie 14 dni kwoty 121,70 złotych tytułem kary umownej za nieodebrane drewno w ilości 21 m³, na podstawie umowy sprzedaży numer (...).

umowa sprzedaży numer (...) wraz z załącznikami – k. 8-14 akt, nota księgowa wraz z dowodem odbioru – k. 16-17 akt, wezwanie do zapłaty – k. 15 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. domagając się zasądzenia od pozwanego T. M. kwoty 121,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodził z umowy sprzedaży drewna zawartej przez strony oraz nałożonej na jej podstawie kary umownej za niewykonanie przez pozwanego T. M. zobowiązania w zakresie odbioru zamówionego drewna.

Zgodnie z treścią art. 483 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Stosownie zaś do treści art. 484 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana (§ 2).

Niesporna w niniejszej sprawie była okoliczność, że strony zawarły w dniu 29 stycznia 2015 roku umowę sprzedaży drewna.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex numer 8416).

Dla wykazania zasadności swojego żądania, tak w zakresie zasady, jak i wysokości, powód Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo Ł. przedłożył umowę sprzedaży z dnia 29 stycznia 2015 roku zawartą z T. M.. Z treści tej umowy wynikało, że pozwany zobowiązany był odebrać zamówione drewno w terminie zgodnym z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy, zaś na wypadek nieodebrania przez kupującego przygotowanego do wydania drewna, przewidziano karę umowną, której maksymalna wysokość wynosiła kwotę 121,70 złotych.

Mając na uwadze rozkład ciężaru dowodu, jak również i okoliczność, że możliwe jest zasadniczo wykazywanie jedynie okoliczności pozytywnych, nie sposób przyjąć, że to na powódzie spoczywał ciężar wykazania, że pozwany nie odebrał drewna zgodnie z treścią umowy (okoliczność negatywna), zwłaszcza, że pozwany nie kwestionował wykonania zobowiązania przez powoda, tj. przygotowania przez niego drewna do wydania. W tej sytuacji to na pozwanym T. M. spoczywał ciężar wykazania, że kara umowna została niezasadnie naliczona, bo odebrał on od powoda zamówione drewno albo też powód nie przygotował tego drewna do wydania, które to okoliczności jednakże nie były podnoszone. Tymczasem pozwany na powyższe okoliczności nie przedstawił żadnych dowodów, poza lakonicznym zarzutem niewykazania zasadności roszczenia i jego wysokości. Zważyć także należy, iż pozwany nie przedstawił również żadnych dowodów na okoliczność, że po odebraniu noty księgowej opiewającej na kwotę 121,70 złotych tytułem kary umownej, negował zasadność jej wystawienia, którego to zachowania jako racjonalnego należałoby wymagać od przedsiębiorcy, któremu wystawiono niezasadnie dokument księgowy zobowiązujący go do zapłaty określonej kwoty.

Odnosząc się zaś do zarzutu co do wysokości kary umownej, w ocenie Sądu, jest on również niezasadny. Sposób wyliczenia kary umownej i jej maksymalna wysokość, tj. kwota 121,70 złotych będąca przedmiotem niniejszego procesu, wynikają wprost z treści postanowień umowy, pozwany zaś nie przedstawił żadnych dowodów na to, że odebrał zamówione drewno choćby w części, co wiązałoby się z koniecznością zmniejszenia jej wysokości, stosownie do przewidzianych w umowie reguł.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należało, że strona pozwana nie zakwestionowała w sposób skuteczny zasadności i wysokości żądania powoda, wobec czego Sąd w punkcie I wyroku z dnia 11 stycznia 2017 roku, na podstawie art. 483 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i zasądził od pozwanego T. M. na rzecz powoda kwotę 121,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami). W punkcie III wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego T. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 30 złotych tytułem kosztów sądowych – opłaty sądowej od pozwu, której obowiązku uiszczenia nie miał powód korzystając ze zwolnienia przewidzianego w treści art. 94 powyższej ustawy.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 29 stycznia 2017 roku